

Agrell svarar:

SVAR: Det frågas vad man inom barnpsykiatrien gör med dem, som inte är samarbetsvilliga. Vi gör vårt bästa för att åstadkomma en positiv kontakt men lyckas inte alltid och nödgas då med beklagande konstatera, att det under sådana förhållanden inte går att genomföra det botande, lindrande eller förebyggande av sjukdom, som är målsättningen för barnpsykiatrien som för annan medicinsk verksamhet. Vi kan inte tvinga en vägrande patient att acceptera vare sig kirurgisk eller psykiatrisk intervention.

EXEMPEL: Ett motvilligt föräldrapar kommer på order från skolan

dragandes med en tredskande 10-åring, alla tre massivt negativa och opåverkbara av vänligt bemötande.

— En annan familj söker själv, inte för att få råd utan för att få ett personligt önskemål genomdrivet. Då önskemålet går stick i stäv med mina kunskaper som specialist, anser jag mig inte kunna ge önskad service.

En parallell: Om jag framför ett önskemål angående min bil till min bilmekaniker, kan han som fackman inte gå med på ett förslag som jag ställer på grund av lekmannamässig okunnighet.

— Jag måste få bolla frågan tillbaka: Vad vill Byrådirektör Skarin att jag som barnpsykiater ska kunna göra med dessa totalnegativa?

UPPGIFTEN att de samarbetsvilliga är de lättaste får inte stå oemotsagd. Just för att man där kan hoppas på ett behandlingsresultat, blir satsningen oerhört krävande. Jag vill påstå att de »enkla» rådgivningsfallen många gånger är de jobbigaste.

De icke samarbetsvilliga, lämnar vi dem vind för våg? Nej, det gör vi inte. Vi återkommer med våra erbjudanden men har tyvärr inte möjlighet att följa dem så som vi gärna skulle vilja. Vi har 200 expektanter på väntelistan. Där får andra fältarbetande organisationer hjälpa till: Skolan, barnavårdsnämnden o s v. Byrådirektör Skarin visar emellertid just med sin fråga på en väsentlighet. Det kan bli aktuellt med ingripanden av annan art än rent mentalhygieniska åtgärder. I alla sådana fall är det emellertid mindre fråga om vilken åtgärd som vidtagits än *det sätt på vilket ingripandet sker*. Som dom- och straffåtgärd eller som service? Det är en intressant metodfråga — grymt försummad i utbildningen till samtliga människovårdande yrken, inte minst medicinen och kanske särskilt inom psykiatrien. Vi har här att göra med en viktig fråga som man inte besvarar genom att sätta människor i nöd på plats.

Inga-Greta Agrell